

Ομοφυλοφιλία: Το 4ο Βήμα πριν την οριστική και δίχως επιστροφή Υποταγή!

Η ομοφυλοφιλία, δεν είναι κάτι καινούργιο ή νεωτερίστικο που εμφανίστηκε ως...η νέα μόδα στη σημερινή κοινωνία. Προϋπήρχε. Και η «ηλικία» της είναι πολύ μεγάλη, σχεδόν από την αυγή του ανθρώπινου πολιτισμού. Συμβαίνει σε όλα τα θηλαστικά, για να είμαστε ακριβείς. Πολλές φορές παρατηρούμε ομοφυλοφιλικές συννευρέσεις τόσο στα οικοδίατα ζώα, όσο και στα άγρια. Δεν συμβαίνει όμως...στα ερπετά και στα έντομα! Γιατί άραγε; Τι ακριβώς θέλει να μας...πεί ο Δημιουργός μας με αυτό; Ή μήπως...δεν θέλει να μας πεί απολύτως τίποτε και ότι όλα είναι...δουλειά του Ανομολόγητου; Κι εν πάσει περιπτώσει, γιατί ο άνθρωπος «παραβαίνει» τη φύση του μέσω μιας τέτοιας διαδικασίας; Ποιός τον ώθησε εκεί; Ποιοί τον έσπρωξαν να θεοποιήσει ένα πάθος και να το κάνει τρόπο ζωής;

Γράφει ο

ΠΥΡΙΝΟΣ ΛΟΓΙΟΣ

Στους αιώνες πριν την εμφάνιση του Χριστιανισμού, οι άνθρωποι, όσοι τουλάχιστον δεν γνώριζαν τον αληθινό Θεό, έκαναν...ό,τι τους «πρόσταζε» ο παρορμητισμός, η άγνοια και τα...πάθη τους.

Πολλές φορές μάλιστα, τα ίδια τα πάθη τους τα...θεοποιούσαν, αναλόγως με τις παραδόσεις τους. Για παράδειγμα οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, οι οποίοι μέσω της μυθολογικής τους παράδοσης, ενστερνίστηκαν αρχαίες θεότητες άλλων μεσανατολικών (μεσοποτάμιων δηλαδή) πολιτισμών (Χετταίοι, Ασσύριοι, Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί κλπ) με τους οποίους είχαν επαφές (εμπορικές κυρίως) και τις προσάρμοσαν στα δικά τους μέτρα. Ο Ησίοδος μάλιστα μέσω του μνημειώδους έργου του «Θεογονία» που υπολογίζεται ότι γράφτηκε μεταξύ 10ου και 7ου π.Χ. αιώνας, προσπαθεί με περίσσια θα έλεγα ...φιλοτιμία, να δώσει νόημα και εξήγηση στο πώς...δημιουργήθηκε «ο κόσμος των θεών» και ο ίδιος ο άνθρωπος, με γνώμονα κυρίως τους Έλληνες. Η έντεχνη (όσον αφορά την ποιότητα και το μέγεθος της αξίας ενός έπους) προσπάθεια του να αποτυπώσει γραπτώς τη δική του θεωρία περί της δημιουργίας του Σύμπαντος και την προέλευση των θεών, δηλαδή των όντων

εκείνων των οποίων οι δυνάμεις ήταν εξωπραγματικές και τις οποίες και κληροδότησε σε αυτούς το ίδιο το Σύμπαν, γεννήθηκε από την ...ανεξήγητη (κατ' αυτόν) προέλευση των θεοτήτων αυτών και συνεπεία τούτων, η ανθρώπινη παρουσία. Όταν κάποιος επιχειρήσει μια, έστω και επιφανειακή, μελέτη του έργου του, θα διαπιστώσει δύο σημαντικά στοιχεία:

Το πρώτο ειδικά, έχει να κάνει με την απίστευτη ομοιότητα που υπάρχει μεταξύ της «Θεογονίας» και της Παλαιάς Διαθήκης (των Εβραίων) και ειδικότερα με το πρώτο της κεφάλαιο, που είναι η «Γένεση». Δηλαδή και δύο ξεκινάνε σχεδόν με την ίδια φράση. «Εν αρχή ήν το...Χάος» στη Θεογονία, «Εν αρχή ήν ο...Λόγος (που θα γεμίσει το Σκότος ή το Χάος αντίστοιχα) στην Παλαιά Διαθήκη. Μ' άλλα λόγια, και οι δύο συνομοноούν κατά κάποιον τρόπο.

Το δεύτερο, δείχνει αφ' ενός την τάση της ανθρώπινης διανόησης η οποία δεν έχει ουσιαστικά καμμία επικοινωνία με το Θείο (όπως ο Μωϋσής για παράδειγμα που θεωρείται και ο συγγραφέας της «Γενέσεως») στο να κατανοήσει όσο το δυνατόν καλύτερα την αρχή της Δημιουργίας και αφ' ετέρου το ότι οι άνθρωποι - και ιδιαιτέρως οι ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ άνθρωποι, είχαν πάντα αυτήν την τάση στο να εξηγούν τα πάντα με μια λογική, η οποία κινείται μεταξύ φανταστικού και πραγματικού, αλλά και την δυστοπία στο να ξεχωρίσουν την ίδια την έννοια του Θεού και να την διαχωρίσουν από την ανθρώπινη συμπεριφορά.

Ο Ησίοδος εν τέλει, αποδίδει και στις δύο αυτές έννοιες, μια ταυτόσημη χαρακτηριολογία, η οποία οδηγεί και στο τελικό «Κατ' εικόνα και ομοίωση», αλλά από τη πλευρά του «δημιουργημένου» και όχι του «Δημιουργού». Παρ' όλα αυτά, το όλο έργο του μεγάλου και δεύτερου κατά σειρά σε σπουδαιότητα ποιητή του Γένους μας, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ...αρχαία τάση του ανθρώπου στο να ...θεοποιεί τα ίδια του τα πάθη και τις επιδιώξεις του και να τους δίνει...εικόνα και υπόσταση. Ως έργο δε και ως διανοητική κατάθεση παραγωγής σκέψης, είναι ανεκτίμητης αξίας.

Μια πρώτη «εικόνα» λοιπόν ομοφυλοφιλικής «επαφής» κατά τον Ησίοδο από τους ίδιους τους θεούς (οι οποίοι με τη σειρά τους δημιούργησαν τον άνθρωπο - Ζεύς, πατήρ θεών και ανθρώπων - συναντάμε στην περίπτωση του Ποσειδώνα, θεού της θάλασσας και των ωκεανών και του Πέλοπα (ο οποίος έδωσε αργότερα και το όνομα του στην χερσόνησο της Πελοποννήσου). Το συμβάν αυτό εξόργισε τον Δία (τον πατέρα θεών και ανθρώπων), παρά το γεγονός ότι και ο ίδιος δεν ήταν...και το πιο ήσυχο παιδί (περίπτωση Δία και

Γανυμήδη) αλλά επειδή δεν μπορούσε να τιμωρήσει τον ...αδελφό του (κάτι ήξερε ο Ποσειδώνας για τις...κατσπουδιές του αδελφού του), τιμώρησε τον Πέλοπα εξορίζοντας τον στην χερσόνησο που αργότερα πήρε και το όνομα της από αυτόν.

Με βάση λοιπόν αυτόν τον μύθο, παρατηρούμε πως η τάση της ομοφυλοφιλίας καθ' οιονδήποτε τρόπο και με οποιονδήποτε ον, είτε άνθρωπο

Παράσταση σε πιάτο του 3ου π.Χ. αιώνα, εικονίζει τον Δία όταν προσπαθούσε να «αποπλανήσει» τον νεαρό Γανυμήδη

είτε θεό, ήταν απολύτως καταδικαστέα (τουλάχιστον από την συντριπτική πλειοψηφία των θεών με επικεφαλής τον «Δημιουργό» Δία) και απορριπτέα.

Άλλη γνωστή περίπτωση, πάντα στα πλαίσια της μυθολογίας βέβαια, ήταν αυτή μεταξύ του Αχιλλέα και του εξαδέλφου του Πάτροκλου. Ο Αχιλλέας του έδειχνε μια...μέχρι παρεξηγήσεως αδυναμία, η οποία και δεν περνούσε απαρατήρητη μεταξύ των επιφανών «λοχαγών» του στρατού των Μυρμιδόνων. Εξ' άλλου ο ίδιος ο Πάτροκλος ήταν αυτός που κατόρθωνε να περιορίζει την αλαζονεία

και την αγριότητα του Αχιλλέα και να τον...καλμάρει που λέμε και γενικώς του ασκούσε μια δυνατή επιρροή, ενώ βέβαια είναι αξιοσημείωτη η βαρβαρότητα που επέδειξε ο Αχιλλέας με τον τρόπο που σκότωσε τον Έκτορα δίκην εκδίκησης, επειδή ο δεύτερος σκότωσε κατά λάθος τον Πάτροκλο που στο μεταξύ αυτός είχε φορέσει την πανοπλία του Αχιλλέα, ρίχνοντας στη μάχη εκ νέου τους Μυρμιδόνες σε μια δύσκολη στιγμή για τα Δαναϊκά και Αχαιϊκά στρατεύματα. Δεν του συγχώρησε ούτε καν την δικαιολογημένη αντίδραση του Έκτορα, που τον είχε περάσει όπως όλοι, για τον Αχιλλέα. Τρομακτικό μένος, που δεν δικαιολογείται με την απλή λογική ακόμη και για μια, έστω αδελφική, σχέση.

Μια τρίτη περίπτωση, είναι αυτή του θεού Διόνυσου, ο οποίος μπροστά στην ικανοποίηση των σαρκικών του επιθυμιών, δεν δίσταζε να ...αποπλανεί τους πάντες και τα...πάντα, δίνοντας απόλυτη ελευθερία και...πλήρη «νομιμοποίηση» στα πάθη των ανθρώπων. Πλέον χαρακτηριστική είναι η σχέση του με τον Ωραίο Άδωνι, με τον οποίο μάλιστα, σύμφωνα πάντα με την Ελληνική Μυθολογία, σε ένα από τα ατελείωτα «συμπόσια» του, δεν δίσταζε

να τον...διακορεύει και μπροστά στα μάτια όλων, φυσικά τύφλα στο μεθύσι από τους ...τόνους κρασιού που κατανάλωνε. Ο Διόνυσος επίσης, σκίρτησε «ερωτικά» και για έναν άλλον, επίσης ωραίο και καλλίγραμμα βοσκό, τον Πόλυμνο, ο οποίος είχε προσφερθεί να καθοδηγήσει τον θεό στον δρόμο για τον Άδη. Για την ακρίβεια, ο Πόλυμνος ήταν αυτός που...αποπλάνησε τον θεό, προσφέροντας του ως αντάλλαγμα την υπόδειξη της οδού προς τον Άδη, αλλά ο Διόνυσος δεν έδειξε να τον...χαλούσε αυτή η αποπλάνηση. Το αντίθετο μάλιστα.

Για να συντομεύσουμε λοιπόν αυτήν την...αναδρομή στο απώτατο παρελθόν μας, να πούμε δίκην συμπεράσματος, ότι όλες αυτές οι αναφορές, έχουν να κάνουν με την πιστοποίηση της τάσης αυτής των ανθρώπων στο να θεοποιούν τα πάθη τους, δηλαδή κατά κάποιο τρόπο να τα ...νομιμοποιούν μέσω των θεϊκών όντων που δημιουργούσε η...φαντασία τους και υπό την έννοια του ότι «εφ' όσον τα κάνουν οι θεοί, θα τα κάνουμε κι εμείς», όλα είναι...εντάξει.

Μόνο η Παλαιά Διαθήκη, επίσης στο κεφάλαιο της «Γένεσης», **διαχώρισε με απολυτότητα την θέση της απέναντι στην ομοφυλοφιλία, μέσω της αναφοράς στην καταστροφή των δύο πιο σημαντικών «κοσμικών» πόλεων της Μέσης Ανατολής, τα περίφημα Σόδομα και Γόμορρα**, πόλεις οι οποίες, σύμφωνα με τις Γραφές, καταστράφηκαν ολοσχερώς μέσω της θεϊκής παρέμβασης (ρίψη εξ ουρανού πυρός και θείου (θειάφι)), επειδή είχαν...ντροπιάσει τον ίδιο τον Θεό μέσω της έξαρσης της ομοφυλοφιλίας, η οποία στις δύο αυτές πόλεις, είχε καταστεί ως...κοινωνικό στάτους και απόλυτα νομιμοποιημένη. Σημειώνω εδώ ότι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το εύφλεκτο αυτό υλικό της φύσης ονομάστηκε «Θείο», επειδή η ...πρώτη γνωριμία του στοιχείου αυτού με τον άνθρωπο, υπήρξε μέσω αυτής της Θείας Παρέμβασης (ως πτώση αστεροειδούς πάνω σε αυτές τις πόλεις την ερμήνευσαν ειδικοί επιστήμονες στις μέρες μας). Και ακόμη και σήμερα, στο σημείο όπου υπήρχαν αυτές οι δύο πόλεις και που στη θέση τους υπάρχει σήμερα η Νεκρά Θάλασσα, ακόμη η μυρωδιά του θειαφιού υπάρχει έντονη στην ατμόσφαιρα, λόγω της πολύ μεγάλης περιεκτικότητας από θειάφι στα νερά της. Ακριβέστερα, τα νερά της εν λόγω λίμνης, περιέχουν πολύ υψηλή ποσότητα αλατιού (περί τα 24% λένε οι ειδικοί), θειώδους οξέως, μαγνησίου και καλίου.

Η «στήλη άλατος» στην οποία και μετετράπη η γυναίκα του Λώτ κατά την Παλαιά Διαθήκη, δείχνει ότι πράγματι μπορεί να επρόκειτο όντως για «πτώση αστεροειδούς» κατευθυνόμενου από Θεία Παρέμβαση, πτώση η

Η γυναίκα του Λώτ, βιβλικού προσώπου της Παλαιάς Διαθήκης η οποία μεταμορφώνεται σε στήλη άλατος αγνοώντας την εντολή του Αγγέλου

οποία απελευθέρωσε χιλιάδες τόνους εύφλεκτου υλικού σε περιεκτικότητα χλωριούχου νατρίου (αλατιού δηλαδή), θειαφιού σε μορφή οξέως, μαγνησίου και καλίου. **Αν πράγματι κανείς τα ενώσει αυτά τα υλικά με τις αναλογίες που απαιτούνται, φτιάχνει μια θαυμάσια...ισχυρότατη βόμβα.** Άρα λοιπόν, η Παλαιά Διαθήκη και δη ο Μωϋσής που συνέγραψε το κείμενο της

«Γενέσεως», είναι μάλλον αληθής, λόγω ασφαλώς και των ευρημάτων που ευρέθησαν στις μέρες μας τα οποία πιστοποιούν το γεγονός και δίνουν μια...εικόνα για το τι συνέβη εκείνη τη νύχτα πριν σχεδόν 5 χιλιάδες χρόνια.

Η οργή του Θεού λοιπόν για τα όσα ανομολόγητα συνέβαιναν επί καθημερινής βάσεως στις δύο αυτές πόλεις τον αρχαίο εκείνον καιρό, υπήρξε καταλυτική.

Στις μέρες μας όμως; Τι πρόκειται να συμβεί; Ας ανοίξουμε λοιπόν το...κουτί της Πανδώρας κι ας δούμε, βήμα προς βήμα, τόσο το πώς φτάσαμε ως εδώ, όσο και το ποιό και για ποιό σκοπό ωθούν την ανθρωπότητα στο βάραθρο της απωλείας.

Τα... «ανθρώπινα δικαιώματα» και η αυγή της ΝΤΠ

Όπως είδαμε και πιο πάνω, η ομοφυλοφιλία ήταν μια έκφραση ερωτική σχεδόν από...καταβολής κόσμου. Με μια ειδοποιό διαφορά: **Ότι δεν υπήρχε σε καμιά περίπτωση ουδεμία προσπάθεια νομιμοποίησης της καθ' οιονδήποτε τρόπο ή παραδοχής αυτής εκ των συμμετεχόντων ως μια έκφραση μονιμότητας μιας κατάστασης όσον αφορά το φύλο.**

Θα έλεγα πως ήταν απλά μια έκφραση πρόσκαιρου ερωτικού συναισθήματος, που είχε ως επίκεντρο την σωματική διάπλαση σε συνδυασμό με την δυνατή φιλία. Και αυτό μπορούμε να το διακρίνουμε, τόσο στην περίπτωση Αχιλλέα-Πατρόκλου ή Αλέξανδρου-Ηφαιστίωνα (ανδρική ομοφυλοφιλία), όσο και

στην περίπτωση (της πλέον γνωστής περίπτωσης γυναικείας ομοφυλοφιλίας) της Σαλφούς, της φημισμένης ποιήτριας της αρχαιότητας, η οποία έχοντας ως ψυχικό σημάδι τον απελπισμένο και ανολοκλήρωτο έρωτα της με τον «γόνι» της εποχής στη νήσο Λέσβο, αριστοκράτη Φάωνα, δίδασκε, μέσα σε όλα τα άλλα και την ερωτική ανεξαρτησία στις μαθήτριες της (διατηρούσε φημισμένη Σχολή Μουσικής και Τεχνών στη Λέσβο) είτε μέσω ομοφυλοφιλικού έρωτα μεταξύ των είτε και ατομικού έρωτα με τη χρήση τεχνιτών φαλλών.

Αυτού του είδους οι εκφράσεις μετεξελίχθηκαν αργότερα και κατά κάποιο τρόπο «νομιμοποιήθηκαν» στους κύκλους της αριστοκρατίας και μόνο, κατά τους χρόνους της ρωμαϊκής εποχής και ειδικότερα μετά την κατάργηση της Δημοκρατίας και την ανάδειξη της Μοναρχίας ως στάτους του πολιτικού βίου, όπου και τα λεγόμενα «Όργια» των αριστοκρατικών οικιών, συμπεριλαμβανομένου και του αυτοκρατορικού παλατιού, ήταν ονομαστά. Οι πρακτικές αυτές όμως δεν ήταν αρεστές στον λαό και πολλές φορές αποδοκιμάστηκαν από αυτόν. Στις κατώτερες τάξεις, οποιαδήποτε μορφή ομοφυλοφιλίας ήταν απολύτως κατακριτέα και πολλές φορές η κατάκριση αυτή έφτανε και στο φόνο.

Όσον αφορά τους μεταγενέστερους χρόνους, ιδίως μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού, η επίσημη Ιστορία δεν αναφέρει τίποτε το σχετικό με το θέμα αυτό. Εξαιρούνται μόνο οι περιπτώσεις των περίφημων Ευνούχων, περίπτωση που θα δούμε πιο κάτω **διότι αφορά κυρίως και την σημερινή εποχή** και που πολλές φορές οι τύποι αυτοί, αναζητούσαν την σωματική ηδονή κυρίως στις ορέξεις των αρχόντων τους οποίους υπηρετούσαν, είτε σε άλλους που ενδιαφέρονταν να μάθουν μυστικά των οίκων που υπηρετούσαν μέσω της...εκπόρνευσης του σώματος τους.

Αυτά όσον αφορά την ιστορία και την...προϊστορία.

Όσον αφορά το σήμερα, αυτό που αφορά τον αναγνώστη κυρίως, είναι να μάθει το πώς φτάσαμε στο έσχατο κοινωνικό κατάντημα. Δημιουργήθηκε από μόνο του ή μήπως «κάποιοι» κρύβονται πίσω από αυτό;

Όλα έχουν μια αρχή ξέρετε.

Και η αρχή (του νήματος), βρίσκεται στην Παγκόσμια Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από τον ΟΗΕ, τρία χρόνια μετά την επίσημη λήξη του Β΄ ΠΠ, δηλαδή το 1948. Η Ελιάνορ Ρούζβελτ, σύζυγος του προέδρου των ΗΠΑ Φράνκλιν Ρούζβελτ, σε επίσημη τελετή στον νεοσυσταθέντα ΟΗΕ, την

«χάρτα» με τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπου με περίσσια περηφάνεια (ως γυναίκα) αναφωνεί πως **«Δεν είναι απλά μια σύμβαση! Προορίζεται να γίνει ως η νέα Magna Carta του μέλλοντος»** και είχε απόλυτο δίκιο. Βεβαίως, δεν ήταν ακριβώς αυτό που ήθελε η σημερινή εικόνα της (δυτικής τουλάχιστον) Ανθρωπότητας. Η χάρτα αυτή είχε τις καλύτερες προθέσεις απέναντι σε βασικά ανθρώπινα ζητήματα, τα οποία καταστρατηγήθηκαν από τους Ναζί και τους ακόλουθους του διεθνούς Φασισμού προκαλώντας ποταμούς αίματος. Και ασφαλώς εκείνη την εποχή, κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει ούτε το πώς οι κοινωνίες θα μπορούσαν να διαχειριστούν την ελευθερία που απέκτησαν, ούτε φυσικά και την ιλιγγιώδη εξέλιξη της τεχνολογίας, η οποία βοήθησε τα μέγιστα ώστε να καταργηθεί η ίδια η έννοια της ηθικής ως πανανθρώπινο δικαίωμα στο βωμό της ίδιας της ελευθερίας της έκφρασης. **Στο όνομα λοιπόν αυτής ακριβώς της ελευθερίας, καταστρατηγήθηκαν τα πάντα και θεοποιήθηκαν εκ νέου ακόμη και με νόμους, όλες οι ψυχικές και νοητικές παρορμήσεις του ανθρώπου χωρίς κανέναν απολύτως φραγμό.** Όπως ακριβώς είχε συμβεί τόσο κατά τη διάρκεια των προκατακλυσμιαίων κοινωνιών, όσο και μετά από αυτές, με τρανή περίπτωση αυτή των Σοδόμων.

Γιατί όμως αφέθηκε να συμβεί αυτό; Γιατί άφησαν οι «πολιτισμένες» πλέον

Ο Τζόν Φιτζέραλντ Κένεντυ με τη γυναίκα του Τζάκυ, λίγο πριν δολοφονηθεί από μέλη της Νέας Τάξης Πραγμάτων στο Ντάλλας του Τέξας τον Νοέμβριο του 1963

μεταπολεμικές κοινωνίες, αυτό το απάνθρωπο πισωγύρισμα;

Μα για τον πλέον προφανή λόγο. **Ότι αυτή η περίφημη ...Magna Carta που ύψωσε η επιφανής αυτή κυρία, σηματοδότησε και την αρχή της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η οποία και είναι απολύτως υπεύθυνη για όλα όσα ακολούθησαν στην συνέχεια.** Μια Νέα Τάξη Πραγμάτων, η οποία είχε ήδη διεισδύσει στον κόσμο του θεάματος και του Τύπου και μέσω αυτών των διαδραστικών μέσων, ξεκίνησε την «βελούδινη επίθεση» διαφθοράς των δυτικών κοινωνιών. Το «τελευταίο

οχυρό» που έπρεπε να πέσει αποτελούσε ο Λευκός Οίκος, ο οποίος είχε ως **ένοικο τον τελευταίο μη ελεγχόμενο από τις ελίτ των ΗΠΑ πρόεδρο,**

τον Τζών Φιτζέραλντ Κέννεντυ. Όταν αυτός ο ίδιος επεσήμανε πως η αιτία όλων των ...κοινωνικών δεινών που μαστιζαν τις προπολεμικές και μεταπολεμικές ΗΠΑ δεν ήταν άλλη από την ελίτ των τραπεζιτών, αποφάσισε να τους τελειώσει με την απόπειρα εθνικοποίησης της Ομοσπονδιακής Τράπεζας (Federal Reserve Bank) η οποία εξέδιδε το χαρτονόμισμα των ΗΠΑ από το 1914 και η ελίτ της ΝΤΠ σε απάντηση, τον Απρίλιο του 1963, εξέδωσε το πρώτο χαρτονόμισμα του ενός δολλαρίου που αποκάλυπτε με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο το ποιό τελικά στην πραγματικότητα κυβερνούν πλέον τις ΗΠΑ και ποιά ακριβώς είναι τα σχέδια και οι επιδιώξεις τους όχι μόνο για την υπερδύναμη, αλλά και για όλον τον κόσμο. **Το ιστορικό αυτό χαρτονόμισμα ισχύει μέχρι σήμερα και είναι αυτό που απεικονίζεται στη φωτο.**

Το έχετε δει φαντάζομαι πλειστάκις τα τελευταία χρόνια στο Ίντερνετ, όταν οι διάφοροι «συνωμοσιολόγοι» το παρουσίασαν ως τη σημαία της ΝΤΠ. Στους δύο κύκλους δεξιά και αριστερά,

«διαφημίζουν» τόσο την αυγή μιας νέας κατάστασης για τις δυτικές κοινωνίες, όσο και τον...Θεό που υπηρετούν. Στον πρώτο, βλέπουμε ξεκάθαρα **το μασονικό σύμβολο του Επόπτη Οφθαλμού στην κορυφή της πυραμίδας** (το οποίο αποκόπτεται από το πυραμιδικό κατασκεύασμα δείχνοντας ότι είναι η Απόλυτος Αρχή), ο οποίος ελέγχει τα πάντα υπό την (Λατινική) αυτοκρατορική ρήση «*Annuit Cœptis*» που σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει «**Πέτυχε η επιχείρηση**» και από κάτω μέσα σε πλαίσιο επίσημης κορδέλλας (κι αυτό μασονικό σύμβολο) η (γνωστή στους πάντες πλέον) φράση «*NOVOUS ORDO SECLORUM*» που σημαίνει «**ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ**» και στον δεξιό κύκλο ο αετός, το σύμβολο της παντοδυναμίας των ΗΠΑ, **ο οποίος «ευλογείται» από μια φωτεινή σύναξη αστεριών, που έχουν το σχήμα του Αστέρα του Δαβίδ, σύμβολο επίσης του μασονικού Σιωνισμού.**

Σημειώνω επίσης και το εξής: Αν κάποιος κοιτάξει λίγο πιο προσεκτικά την αριστερή εικόνα, θα διαπιστώσει την ύπαρξη ενός λατινικού αριθμού στη βάση της πυραμίδας, τον MDCCLXXVI που σε μορφή αραβικών ψηφίων

είναι ο αριθμός 1776. Πολλοί πιστεύουν ότι πρόκειται για το έτος 1776, τη χρονιά δηλαδή κατά την οποία επετεύχθη η αμερικανική ανεξαρτησία, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για το έτος κατά το οποίο ιδρύθηκε το κίνημα των Ιλλουμινάτι του Άνταμ Βαϊσχαουπτ στη Βαυαρία της τότε Πρωσίας, υπεύθυνο εν πολλοίς για την Γαλλική Επανάσταση, η οποία έλαβε χώρα 13 χρόνια αργότερα. Αν κάποιος αντιλαμβάνεται τους συσχετισμούς, μπορεί και να κατανοήσει βαθύτερα τους συμβολισμούς αυτούς.

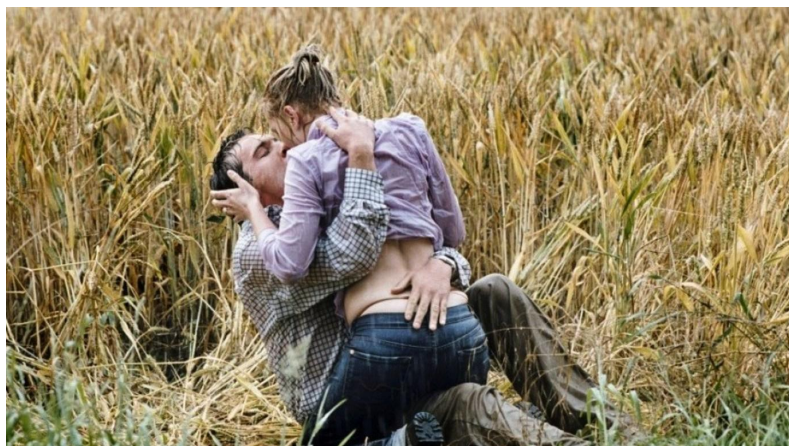
Η μάχη φυσικά δεν κερδήθηκε από πλευράς Λευκού Οίκου. Λίγους μήνες αργότερα, ένας τουφεκισμός στο Ντάλας του Τέξας, έριξε τους τίτλους τέλους, πιστοποιώντας το πραξικόπημα και την *de facto* κατάληψη της εξουσίας από ένα νέο πολιτικό και οικονομικό «τράστ» που έμελλε να γίνει ο άξονας των τεράστιων αλλαγών τόσο στην ζωή του μέσου δυτικού πολίτη, όσο και στην ηθική, όπως την ξέραμε μέχρι τότε. Ο κατήφορος του ανθρώπινου γένους μόλις είχε ξεκινήσει...

Η επανάσταση της «μίνι φούστας» και η γαλλική «Nouvelle Vague»

Ο κινηματογράφος, ήταν για την εποχή εκείνη, το μόνο μέσο μαζικής επικοινωνίας όπου κανείς θα μπορούσε να «περάσει» πολλά μηνύματα, εκτός φυσικά από το *entertainment*. Ο χολιγουντιανός κινηματογράφος, δεν είχε ακόμη τις προϋποθέσεις για τις μεγάλες αλλαγές που σχεδίαζαν οι ελίτ των Πεφωτισμένων. **Τις οποίες προϋποθέσεις, τις είχε η Ευρώπη και ειδικότερα μάλιστα η ...Γαλλία! Τι έκανε όμως τη Γαλλία να είναι η ιδανικότερη «πλατφόρμα» όπου και τα νέα ήθη θα μπορούσαν να έχουν μια γερή βάση; Μα φυσικά η μεγάλη επιρροή που είχε στα μέρη εκείνα το κίνημα των Πεφωτισμένων εδώ και 3 κοντά αιώνες!** Από εκεί ξεκίνησαν όλα άλλως τε. Η Γαλλική Επανάσταση, ο «Διαφωτισμός», το δικαίωμα του ανθρώπου στην ελευθερία, ο «θάνατος» της Μοναρχίας. Και ασφαλώς, η τάση των ερωτικών ηθών, όπου ειδικά στη Γαλλία, υπήρξε πιο...χαλαρή, ειδικά στις αριστοκρατικές κοινωνίες οι οποίες φυσικά επιρρέασαν διαχρονικά και τον ίδιο τον λαό.

Εκεί λοιπόν, δημιουργήθηκε ένα νέο κύμα κινηματογραφικής αφήγησης, το οποίο ελάχιστη σχέση είχε με το καθιερωμένο από το Χόλυγουντ αφήγημα,

που είχε ως στόχο κυρίως το entertaining, δηλαδή την απλή ψυχαγωγία μέσω μιας ιστορίας που είχε αρχή, μέση και τέλος. **Το κίνημα αυτό ονομάστηκε «Nouvelle Vague» (Νουβέλ Βαγκ) και είχε ως στόχο την εδραίωση**

μιας νέας τεχνικής όσον αφορούσε την συνήθη αφήγηση, όσο και την εισδοχή στην εικονοπλασία του ρεαλισμού, ο οποίος είχε ήδη διεισδύσει στην ζωγραφική τον 19ο αιώνα. Ο ρεαλισμός είχε να κάνει κυρίως με τις

καθημερινές πρακτικές του ανθρώπου, σε όλες του τις εκφάνσεις. Κι αυτό επέφερε ασφαλώς και την εικονοποίηση των...προσωπικών του στιγμών. **Οι χαρακτήρες μ' άλλα λόγια σε αυτή την εκδοχή της κινηματογραφικής αφήγησης, θα μπορούσαν πλέον να γδυθούν, να κάνουν έρωτα, να μιλήσουν...βρώμικα, να «σκοτώσουν» με ρεαλιστικό τρόπο, να εκφραστούν ελεύθερα όπως εκφράζονται οι άνθρωποι στην καθημερινότητα τους κλπ κλπ.**

Έτσι γεννήθηκε μια ολόκληρη γενιά σκηνοθετών, όπως ο *Ζαν Λυκ Γκοντάρ*, ο *Φρανσουά Τρυφώ*, ο *Κλόντ Σαμπρόλ* και άλλοι, των οποίων τα έργα προκάλεσαν σάλο στην «μαζεμένη» τότε ευρωπαϊκή κοινωνία και αποτέλεσαν σημεία αναφοράς πολλών συζητήσεων και απόψεων. **Το κοινό σοκαριζόταν στην αρχή με την ωμότητα της παρουσίασης μιας ερωτικής σκηνής επί παραδείγματι, η οποία ήταν υπέρ του δέοντος...σκληρή για τα δεδομένα της εποχής.** Ήταν ασφαλώς τα συνήθη «συμπτώματα» της πρόκλησης του σοκ, τα οποία με την πάροδο των ημερών, γινόταν όλο και πιο ήπια, μέχρι που έγιναν απολύτως δεκτά. Σε αυτό ασφαλώς συνέβαλε και η ενδυματολογική πρακτική ή αλλιώς «Μόδα» (Mode) που ακολούθησε τη Nouvelle Vague, η οποία στην κυριολεξία, έφερε τα πάνω κάτω από το 1963 και μετά. Και ποιός άλλως τε θα μπορούσε να το καταφέρει καλύτερα, αν όχι οι περίφημοι οίκοι μόδας του Παρισιού;

Η γυναικεία παρουσία λοιπόν, αλλάζει ριζικά. Η κόμμωση, το μακιγιάζ, τα καλοκαιρινά μαγιώ κλπ δίνουν μια αίσθηση απόλυτης

ελευθερίας στη γυναίκα, που νοιώθει πλέον να ξεφεύγει δια παντός από τα πιο «αυστηρά» μοτίβα της περασμένης δεκαετίας. Το σύνηθες γυναικείο παρουσιαστικό (μακρυά φούστα-μπλούζα ή φόρεμα, κοντό μαλλί κλπ) σχεδόν...καταργείται και το νέο «λούκ» πλέον στις νεαρές κυρίες είναι ένα...μίνι φόρεμα που αφήνει όλο το πόδι ακάλυπτο και μακρύ ανέμελο μαλλί χωρίς ιδιαίτερη περιποίηση. Η «τολμηρότητα» αυτή μπαίνει και στα πιο ακριβά σαλόνια, με τον νέο σχεδιασμό των βραδινών τουαλετών για τις κυρίες, οι οποίες τουαλέτες ράβονται πλέον με βάση την πλήρη ανάδειξη του γυναικείου σώματος, κάθε φορά με ακόμη πιο προκλητικό τρόπο. Μακριά σχιστά φορέματα με ανοιχτά ντεκολτέ συνοδευόμενα με ακριβά κοσμήματα, είναι πλέον η συνήθης εικόνα της γυναίκας τη...νύχτα.

Η πρακτική αυτή της ανάδειξης πλέον του ερωτισμού στην κορυφή της ευρωπαϊκής κοινωνίας, γίνεται η χιονοστιβάδα που περίμενε η νεοσύστατη ΝΤΠ για την, από κεί και πέρα, αλλαγή στον βίο του ανθρώπου. Ωστόσο, το νέο αυτό στάτους δεν έγινε άμεσα αποδεκτό από όλες τις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Ο πουριτανισμός (συντηρητισμός) ο οποίος επικρατούσε τόσο στις αγγλικές (αγγλοσαξωνικές) όπως και στις γερμανικές κοινωνίες, **δύσκολα μπορούσε να «χωνέψει» αυτού του είδους την...πρόοδο, επειδή ακριβώς ο ενστερνισμός αυτής της νέας τάσης, θα επέφερε αναπόφευκτα και άλλες δραματικές αλλαγές στις κοινωνίες τους.** Παρ' όλα αυτά, δύσκολα θα μπορούσαν να σταματήσουν αυτό το ρεύμα, που ταυτόχρονα σήμαινε και την απόλυτη χειραφέτηση της γυναίκας και παράλληλα την αρχή του τέλους της ανδρικής κυριαρχίας. Διότι μετά τη Nouvelle Vague, ακολούθησε κατά πόδας και η μουσική, η οποία κηρύττει κι αυτή με τη σειρά της τη δική της επανάσταση.

Η Μουσική Βιομηχανία, το βασικό «φονικό όπλο» της ΝΤΠ που αλλάζει για πάντα τις κοινωνίες

Το αγγλικό συγκρότημα Beatles προκαλεί σεισμό στις νέες γενιές με το νέο μουσικό είδος που λανσάρει (λιμπρέτο, μελωδία, παρουσίαση) αλλάζοντας για πάντα τα δυτικά μουσικά πρότυπα. Αυτό με τη σειρά του, έφερε και τις αλλαγές που ήδη επικρατούσαν ως στάτους στη Γαλλία και που είχαν φέρει τα πάνω κάτω. Οι συντηρητικοί Αγγλοσάξωνες, υποκύπτουν και με τη σειρά τους παρασύρουν και την ακόμη πιο «στρυφνή» πουριτανική κοινωνία των

ΗΠΑ στο να τις αποδεχτεί, συνεπικουρούμενη από τη δική της μουσική επανάσταση μέσω ενός άλλου είδους μουσικής, της περίφημης «ροκ» μουσικής, με συγκροτήματα όπως οι Rolling Stones, οι Doors του Τζιμ

Οι περίφημοι «The Doors», με αρχηγό τον ιδιοφυή, αλλά διαταραγμένο ψυχολογικά Τζιμ Μόρισσον, ο οποίος και δεν δίσταζε μπροστά στους χιλιάδες φαν του, να γυμνώνεται επί σκηνής δημιουργώντας σάλο.

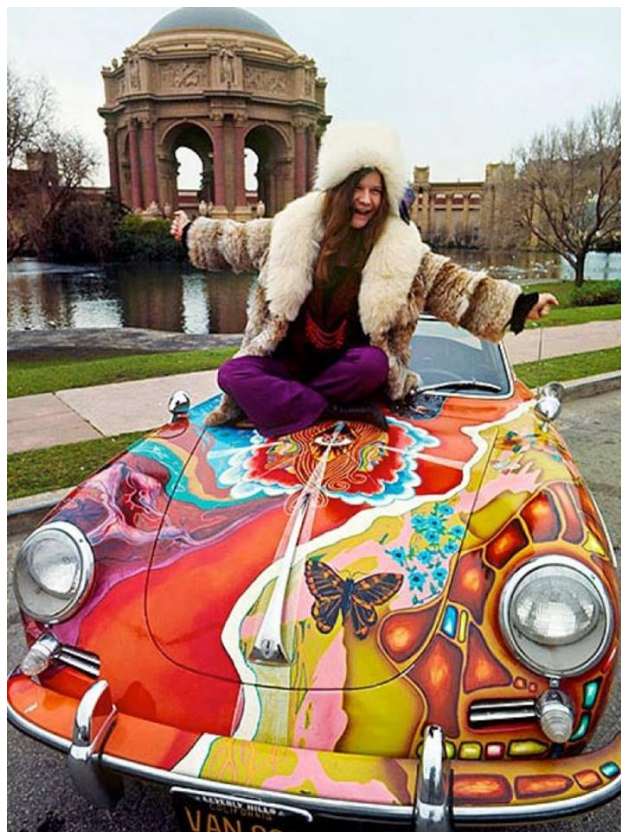
Μόρισσον κλπ. Αλλά το τελικό χτύπημα στις συντηρητικές κοινωνίες των Αγγλοσαξόνων, δίνει το κίνημα της αντικουλτούρας των Hippies (Χίπις) στην Αμερική προς το τέλος της δεκαετίας του 60, όπου ισοπεδώνει τα πάντα και αλλάζει οριστικά τις δυτικές κοινωνίες. **Το κίνημα αυτό, με σημαία τους**

στίχους τραγουδιών των Rolling Stones, του Bob Dylan και κυρίως των Doors, φέρνει την απόλυτη σεξουαλική επανάσταση μέσω μιας αντικομοφομιστικής τάσης, έχοντας ως πρότυπο ένα μεταμοντέρνο (για την εποχή) τρόπο ζωής, ο οποίος καταστρατηγεί κάθε είδους «κατεστημένου βίου». Το κίνημα αυτό είναι και βασικά «υπεύθυνο» για την μαζική διάδοση των ναρκωτικών ουσιών στις νέες γενιές ως μέσον απελευθέρωσης της...διανόησης(!) ούτως ώστε οι νέοι να μπορούν να εξερευνήσουν μια πιο εναλλακτική οπτική γωνία για τον βίο τους, αλλά και τις ιδέες τους. Που σήμαινε μ' άλλα λόγια, να «απελευθερώσουν» όλες τις κρυμμένες επιθυμίες τους κυρίως στην ερωτική τους έκφραση, αλλά και φυσικά στις πολιτικές και κοινωνικές τους κατευθύνσεις. Έχοντας ως σημαία το δόγμα «αντίδραση παντού», δημιούργησαν μια ενδυματολογική πρακτική εντελώς ασύμβατη με τα μέχρι πρότινος δυτικά πρότυπα, που τους έκανε «ξεχωριστούς» και απολύτως αποστασιοποιημένους από κάθε στερεότυπο.

Το κίνημα των Χίπις φυσικά, δεν ...δημιουργήθηκε τυχαία. Το αντίθετο μάλιστα. Η δημιουργία του οφείλεται κυρίως σε τρία πρόσωπα, τα οποία είχαν άμεσες επαφές με...ποιούς άλλους; την ελίτ της ΝΤΠ, η οποία και κινούσε υπογείως τα νήματα. **Τα πρόσωπα αυτά ήταν η περίφημη Τζάνις Τζόπλιν, ο αμφιλεγόμενος Μπόμπ Ντύλαν και ο «παράξενος»**

Τζών Λέννον. Αμφότεροι ...μουσικοί και τραγουδοποιοί! Τι σύμπτωση ε;

Η Τζάνις Τζόπλιν, θεωρήθηκε ως η απόλυτη «θεά» της γυναικείας χειραφέτησης, η οποία «εισέβαλε» στον ήδη ανδροκρατούμενο χώρο της Ροκ σκηνής και ανέτρεψε τα πάντα. Όχι ιδιαίτερα προικισμένη με μουσικό ταλέντο αλλά με δυναμική προσωπικότητα, δημιούργησε μέσω των τραγουδιών της ένα ρεύμα «ανατροπής» ειδικά στις γυναίκες, καταγγέλλοντας την φαλλοκρατική κοινωνία ως κύρια υπεύθυνη για τον περιορισμό της γυναίκας καθώς και τον ρατσισμό. Η ίδια παράλληλα, προωθούσε τη χρήση ναρκωτικών μιας και δήλωνε συνεχώς ότι ήταν εθισμένη στο αλκοόλ και την ηρωΐνη, το «μιας νύχτας σεξ» με διαφορετικούς παρτεναίρ και φυσικά την...αντίδραση σε κάθε στερεότυπο. Χλεύαζε τον Χριστιανισμό (καθολικισμό), εξυμνούσε κάθε τι αντίθετο ως προς αυτόν και προωθούσε (μαεστρικά θα έλεγα) και την έννοια του Χίππι, ως μοναδικό πρότυπο ζωής.

Η Τζάνις Τζόπλιν πάνω στο...χιππικό αμάξι της, μετά από μία επιτυχημένη συναυλία στη Γερμανία

Από την άλλη ο Μπόμπ Ντύλαν, παρουσίαζε μια πιο «λάιτ» εκδοχή του Χιππισμού προσδίδοντας του ένα πιο «ρομαντικό» στυλ χωρίς όμως να αλλάξει ουδόλως τον αντισυμβατικό του ρόλο. Αργότερα ο ίδιος παραδέχτηκε πως ήταν...έμπορος όπλων(!) εν μέσω καταγιστικών

αποκαλύψεων για τις δραστηριότητες του.

Τέλος, ο Τζών Λέννον, δημιουργός του συγκροτήματος των Beatles, ήταν αυτός που προωθούσε μια μορφή κοινωνίας όπου δεν θα υπήρχε θρησκεία (κι αυτός; Μα τι σύμπτωση!), δεν θα υπήρχαν πόλεμοι, δεν θα υπήρχε ...φτώχεια

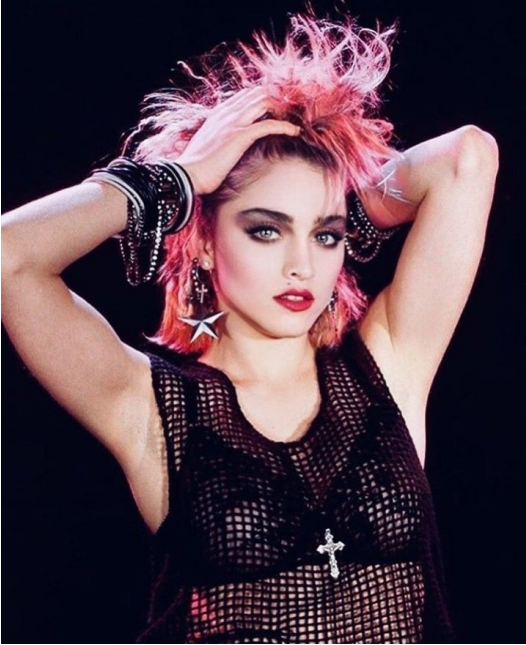
Ο Τζόν Λέννον και η Γιόκο Όνο φωτογραφίζονται γυμνοί σε κάμπινγκ από Χίλπυς

(καθώς δήλωνε μισοχρήματος!!!) και γενικώς μια κοινωνία ...Hip! Εθισμένος και αυτός στα ναρκωτικά (κοκαΐνη), παντρεύεται μια...γιαπωνέζα διανοούμενη τη Yoko Ono, και μαζί της ζεί μια ζωή έξω από κάθε πρότυπο. Παράλληλα όμως, δημιουργούσε κάθε λίγο και λιγάκι φασαρίες με τους ...αντζέντηδες του, απαιτώντας κάθε φορά ολοένα και μεγαλύτερα ποσά για κάθε του δημόσια εμφάνιση και η περιουσία του φυσικά ήταν μυθώδης. Κατά

τα άλλα...μισούσε το...χρήμα και τους τραπεζίτες, τους οποίους και θεωρούσε ως απολύτως υπεύθυνους για κάθε πόλεμο! Έλεος!

Επί της ουσίας, όλο αυτό το... «πανηγυράκι», δεν είχε άλλο πρωτεύοντα σκοπό από το να χτυπήσει δυνατά και καιρία, τον ίδιο τον Χριστιανισμό ως ένα «κατεστημένο» που έπρεπε να πέσει πάση θυσία, για να απελευθερωθεί ο άνθρωπος από τα «δεσμά της Ηθικής». **Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι παράλληλα με την έναρξη του κινήματος αυτού, ξεκίνησε και η βιομηχανία του πορνό στην Ευρώπη και στην Αμερική ταυτόχρονα.** Η πορνοποίηση του κοινού, ήταν ο βασικός στόχος. Η οποία και τελικά επετεύχθη στα επόμενα χρόνια.

Με την πάροδο λοιπόν του χρόνου κι αφού το πορνό με προβολές σε «ειδικούς» κινηματογράφους είχε γίνει πλέον στάτους, **η μουσική βιομηχανία**, αφού...ξεκόλλησε από το ψυχεδελικό ροκάδικο στυλ και την αντικουλτούρα κι αφού βοήθησε με όλες τις δυνάμεις στην σταδιακή και προσεκτικά μελετημένη χαλάρωση των ηθών, ξεχύθηκε με ορμή κατά τις δεκαετίες 70, 80, 90 λανσάροντας την λεγόμενη pop music (λαϊκομουσική σε ελεύθερη μετάφραση) δημιουργώντας «λαϊκά είδωλα» με αιχμές του δόρατος δύο εντελώς αμφιλεγόμενες προσωπικότητες: **Τον Μάϊκλ Τζάκσον και την Μαντόνα (Λουΐς Τσικόνε), οι οποίοι και οι δύο εκπροσωπούσαν έναν άλλον, εναλλακτικό τρόπο έκφρασης στη μουσική τους, με εμφανέστατο στόχο την πλήρη αλλαγή στον τρόπο ζωής των νέων της εποχής.** Ο μεν Τζάκσον μετατρεπόταν σταδιακά σε ...λευκό μέσω διαδοχικών πλαστικών εγχειρήσεων, δείχνοντας πως αν κάποιος αποφασίσει

Η Μαντόνα «λανσάρει» το νέο look για τις σύγχρονες teenager, φορώντας παράλληλα και τον Σταυρό, χλευάζοντας με αυτόν τον τρόπο τον ίδιο τον Σωτήρα, σύμφωνα πάντα με τις υποδείξεις των Νεοταξιτών που ελέγχουν τη μουσική βιομηχανία από τη δεκαετία των 60s

να...αλλάξει εμφάνιση μπορεί να το καταφέρει, ενώ η Μαντόνα λανσάροντας μαζί με τα τραγούδια της κι ένα εξωφρενικά προκλητικό ντύσιμο για τις νεαρές κοπέλες, που ξεπερνούσε κατά πολύ τις ήδη περιορισμένες πλέον, «κόκκινες γραμμές».

Το αποτέλεσμα ήταν οι νεαρές κυρίες να επιδίδονται σε έναν...αγώνα δρόμου, για το ποιά θα μοιάσει περισσότερο στη Μαντόνα, ανταγωνιζόμενες «επαξίως» ακόμη και τις ίδιες τις ιερόδουλες των κακόφημων συνοικιών. Το στυλ αυτό εξακολουθεί να είναι ακριβώς το ίδιο, παρά το γεγονός ότι έχουν περάσει από τότε, πάνω από...40 χρόνια! Και είναι δε περίεργο κάτι τέτοιο,

διότι αν αναλογιστεί κανείς την ενδυματολογική εξέλιξη τον 20ο αιώνα, κάθε δεκαετία είχαμε και τις σχετικές αλλαγές. **Σε αυτόν ειδικά τον τομέα, δεν παρουσιάστηκε καμιά αξιομνημόνευτη αλλαγή μέσα σε τέτοιου μεγέθους χρονικό διάστημα.** Γιατί άραγε; Μήπως επειδή...ο σκοπός επετεύχθη; Μήπως επειδή τα επίπεδα ηθικής έφτασαν στο απόλυτα επιθυμητό επίπεδο;

Κάπως έτσι λοιπόν ξεκίνησε και εξελίχθηκε η σεξουαλική απελευθέρωση, εν μέσω χρήσης ναρκωτικών και ψυχοτροπικών ουσιών (LSD, μαριχουάνα, κοκαΐνη, ηρωΐνη, χασίς), μπόλικου αλκοόλ, ψυχεδελικής ρόκ μουσικής και φανατικής αντικουλτούρας (στην αρχή) η οποία προωθήθηκε εντέχνως από τους υπόγειους νεοταξικούς «δακτύλους», οι οποίοι με τη σειρά τους και ταυτόχρονα με την σεξουαλική απελευθέρωση, **προωθούσαν και μίαν άλλη ...αδικημένη κοινωνική ομάδα που κνηγιόταν ανελέητα ακόμη κι από το αμερικανικό FBI: την «κοινότητα» των ομοφυλοφίλων...**

Φτάσαμε λοιπόν στο...ζουμί! Από εκείνο το σημείο, αρχίζει το...καλύτερο!

Και για να μη σας κουράζω, θα ολοκληρώσω τη μελέτη μου αυτή στο Β' Μέρος, που θα δημοσιευτεί σε 4 μέρες.

Ό,τι διαβάσατε σήμερα και ό,τι θα διαβάσετε αργότερα, είναι η απόλυτη και καθαρή αλήθεια. Ό,τι ζούμε σήμερα, είναι απόρροια αυτής της αλήθειας. Η συνέχεια σε μερικές μέρες.

Πύρινος Λόγιος

sergioschrys@outlook.com